

מ"ת 43973/07/14 - מדינת ישראל נגד אחמד עלי, נוכחים:

בית משפט השלום בנצרת
מ"ת 43973-07-14 מדינת ישראל נ' עלי(עציר)
ת"פ 43959-07-14 מדינת ישראל נ' עלי
בפני כב' השופטת עדי במביליה - אינשטיין
המאשימה
נגד
הנאשם
אחמד עלי
01 אוגוסט 2014

נוכחים:

מטעם המבקשת: עו"ד קרן בן הרוש

המשיב: הובא וע"י ב"כ עו"ד היתם דראושה

החלטה

לפניי בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו.

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים, האחד בגין פציעה על ידי שניים או יותר והשני בגין החזקת סמים לצריכה עצמית.
2. בהתאם לאישום הראשון, המתלונן זידאן אבו ראס הנו כבן 18 שנים וחודשיים ו**בתאריך 8.7.14** סמוך לשעה 15:00 המתלונן עבד, יחד עם אחרים, בעבודות עפר על כביש 69. המשיב הגיע למקום עבודתו של המתלונן, יחד עם אדם בשם אחמד עלי (להלן: "האחר")^[1], ותקף את המתלונן שלא כדין בכך שהכה בראשו ובכל חלקי גופו, באמצעות מקל, כאשר האחר החזיק את המתלונן שלא יברח. לאחר שהמשיב סיים להכות את המתלונן, עזבו המשיב והאחר את המקום. כתוצאה מהאירוע נגרמו למתלונן חתך באורך 5 ס"מ באזור אוקספטאלי^[2] (עורף-ראש), הוא נזקק לתפרים וסבל מחבלות בידו הימנית.
- בהתאם לאישום השני, **בתאריך 17.7.14**, סמוך לשעה 23:27 בשכונה המזרחית בנצרת, נמצא המשיב כשהוא מחזיק על גופו סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 0.52 גרם נטו, לצריכתו העצמית, מבלי שהיה בידו היתר או אישור כדין.

טיעוני הצדדים:

3. ב"כ המבקשת עתר למעצרו של המשיב על לתום ההליכים, הגיש את תיק החקירה, טען כי קיימות ראיות

לכאורה וכי קיימת עילת מעצר סטוטורית בשל השימוש בנשק קר, כשלפי הפסיקה העושה שימוש בנשק קר, בהעדר נסיבות מיוחדות, דינו מעצר עד לתום ההליכים, ציין כי עסקינן באירוע אלים לאור יום ופגיעה חמורה באמצעות אלה, ע"י שניים, עם תכנון מבעוד מועד והוסיף כי האחר בבריחה והמשיב לא הסגיר עצמו למשטרה ונעצר מאוחר יותר בפעילות אקראית כשעל גופו סם. ב"כ המבקשת טען כי לאחר האירוע המשיב יצר קשר עם משפחת המתלונן, בעצמו ובעזרת משפחתו, כדי להניע את המתלונן לחזור בו מתלונתו וביחס להסכם הסולחה אמר המתלונן שאין כלום וביקש שהמשטרה תעשה עבודתה. התובע הפנה לתגובת המשיב בחקירה, עת עומת עם החומר בתיק והגיב באורח מאיים.

4. ב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה אך טען כנגד קיומה של עילת מעצר שכן לדידו מדובר בקטטה בין שני בני דודים, שקדמה לה התגרות מטעם המתלונן, המשיב פעל לבדו, ללא "אחר" שסייע לו, הכה את המתלונן באמצעות ידיו וללא מקל, המתלונן נפל על תעלות ואבנים בשל עבודות שבוצעו בכביש וכתוצאה מכך נחבל בראשו, ולא כתוצאה מאלימות המשיב, ושחרר מבי"ח לאחר שעה במצב כללי טוב. ביחס לעבירת הסמים טען הסנגור כי נוכח מהות האישום וכיוון שמדובר בעבירה ראשונה לא מתקיימת עילת מעצר ביחס לעבירה זו. הסנגור טען כי לא קיים חשש לשיבוש ההליכים, שכן בין המשיב למתלונן, שהינו בן דודו, נערך הסכם סולחה והפנה לעברו הפלילי הנקי של המשיב. בישיבת יום 23.7.14 עתר הסנגור לשחרור המשיב למעצר בית והרחקה לנצרת, בישיבת יום 27.7.14 הציג חלופה הכוללת מעצר בית מלא בחוות סוסים באילניה ובפיקוח שני חבריו של המשיב, ובישיבת יום 29.7.14 חזר בו מן החלופות הנ"ל והציע את החלופה הנוכחית במסגרתה עתר לשחרור המשיב למעצר בית מלא, בסחנין, בפיקוח.

דין:

5. בהתאם לסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, בבוא בית המשפט להחליט באם להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו, עליו לבחון אם קיימות ראיות לכאורה להוכחות האישומים המיוחסים למשיב, האם הוכחה עילת מעצר והאם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות תנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של המשיב פחותה.

ראיות לכאורה:

6. הסנגור הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ביחס לאישום הראשון, אך מצד שני טען כי לא נעשה שימוש בנשק קר, כי קדמה לתקיפה התגרות מצד המתלונן וכי החבלה נגרמה בשל נפילה ולא ממכה ישירה.

אחמד אבו ראס: בהודעתו מסר כי בסביבות השעה 15:00 עבד יחד עם המתלונן, למקום הגיע רכב מסחרי בצבע לבן מסוג מרצדס, ממנו ירדו המשיב ומוחמד עווד עלי. מוחמד תפס את המתלונן והמשיב נתן למתלונן מכה בראש עם מקל. לאחר מכן, נסעו מהמקום ואחמד אבו ראס לקח את המתלונן לבית החולים.

מהודעות **המתלונן, זידאן אבו ראס**, עולה כי בעת שעבד בעבודות עפר בכביש 69 בעילוט, ראה רכב מרצדס בצבע לבן מגיע וממנו ירד המשיב, כאשר המשיב ירד מן הרכב המתלונן היה בגבו אליו והמשיך לעבוד ואז הרגיש מכה חזקה בראש מאחורה ועל הצוואר. המתלונן ראה את המשיב מחזיק בידו מקל שנראה כמו אלה של משטרה, והוא המשיך להכות את המתלונן בגב ובידיים וירד לו דם מהראש. המתלונן נפל לרצפה והמשיב ברח ברכב.

המתלונן מסר כי יחד עם המשיב היה בן דוד של המשיב, בשם מוחמד עווד עלי, שלדברי המתלונן: "הוא לא הרביץ לי אבל היה שם".

מוחמד נאג'י אבו ראס: באותו יום עבד עם המתלונן ואחרים בעילוט, הגיע רכב מרצדס, ממנו ירדו המשיב ומוחמד עווד. העד היה בתוך תעלה לצורך יציקת בטון, שמע צעקוות וכשעלה מהתעלה ראה את המתלונן על הרצפה, את מוחמד עווד עומד במקום ואת המשיב בורח. המתלונן סיפר לעד באותו מעמד כי המשיב הכה עם מקל בראשו, בגבו ובידיו.

מופלא אבו ראס: אביו של המתלונן זידאן. סיפר שהמשיב הגיע אליו כשבוע לפני המקרה ואיים שיטפל בזידאן ויהרוג את זידאן כי לטענתו זידאן "מלכלך" עליו ועל משפחתו. העד אמר לו שיבדוק ויטפל בעניין והמשיב עזב, העד ערך בירור והמתלונן מסר לו שזה לא נכון.

ביחס לקיומה של סולחה, טען האב: "פנה אלי מישהו מהמשפחה שלי בכדי שנוריד את התלונה ונעשה סולחה בכדי שישוחרר אחמד מהכלא, אמרתי לו שמצדי אין כלום ושהמשטרה תעשה את העבודה שלה כי אין מצב שתר ואחרי זה תעשה סולחה".

גרסת המשיב: המשיב טען כי המתלונן "לכלך עלי ועל בני המשפחה שלי ועל נשות המשפחה", המשיב פנה לאביו של המתלונן כ-5 ימים לפני האירוע בעניין זה, אביו הבטיח לחזור למשיב ולא חזר, וביום האירוע המתלונן עבד במרחק של כ-10 מ' מבית המשיב, מעשה שלטעמו של המשיב הנו בגדר "חוצפה" ולכן "עיצבן אותי". המשיב ניגש למתלונן וביקש ממנו לעזוב את המקום, המתלונן סירב ולכן "תקפתי אותו בידיים שלי הפלתי אותו על הרצפה והוא נפצע בראשו לא יודע ממה הוא נפצע...הוא נפל על אבנים" (הודעה מיום 18.7.14), "דחפתי אותו ונפל וקיבל מכה...היה דחיפות ואז הוא נפל על התעלות ואבנים", "היו דחיפות המתלונן נפל על התעלות ואבנים וקיבל מכה" ובהמשך: "אני תקפתי אותו בידיים" (הודעה מיום 21.7.14). לדברי המשיב, היה לבדו ללא מוחמד עווד עלי ולא אחז במקל, טען כי הגיע למקום ברגל ואישר כי במשפחה קיים רכב מרצדס לבן חצי משאית. לטענתו, אחרי האירוע המתלונן פגש בו וירק עליו.

הסנגור טען לקטטה, אולם כעולה מגרסת המשיב, אין מחלוקת כי המתלונן לא נקט באלימות כלפיו, כי לא התפתחה קטטה אלא המשיב לבדו הכה את המתלונן, כי היוזמה להגיע למקום בו עבד המתלונן היתה של המשיב וכי החבלה נגרמה למתלונן בעת שהמשיב הכה אותו והפילו ארצה. המחלוקת הנה ביחס לשימוש במקל וביחס לנוכחותו של מוחמד עווד עלי במקום.

בשלב דיוני זה, בוחן בית המשפט קיומן של ראיות לכאורה, ואינו נדרש לקביעת ממצאי מהימנות ולהכרעה בין גרסאות העדים, משימה השמורה לשופט הדן בתיק העיקרי ומתרשם ישירות מעדות העדים ומאופן העדתם. נכון לשלב דיוני זה, קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום הראשון.

תיעוד החבלות: בתיק החקירה תיעוד רפואי ותמונות המתעדות את הפגיעות במתלונן, מהם עולה כי למתלונן נגרם חתך בראש שהצריך תפרים בהרדמה מקומית וחבלות בידו. בדו"ח פעולה י"א צוין כי היו שריטות על פניו מתחת לפה ובצד ימין של הפנים, דימם מהראש והחזיק בידו הימנית בלי להזיזה.

הסנגור לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה ביחס לאישום השני, והמשיב, בהודעתו מיום 18.7.14, הודה במיחוס לו באישום השני והוסיף כי הוא משתמש בסמים מזה 3 חודשים.

הנה כי כן, קיימות ראיות לכאורה למיחוס למשיב בכתב האישום, על שני אישומיו.

עילת מעצר:

7. כעולה מן התשתית הראייתית לכאורה, העבירה נשוא האישום הראשון בוצעה באמצעות נשק קר, ומשכך קיימת בעניינו של המשיב **עילת מעצר סטטוטורית**, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996.

8. בנוסף, קיים יסוד סביר לחשש שהמשיב **יסכן** את שלומו וביטחונו של המתלונן ואת ביטחון הציבור בכללותו אם ישוחרר, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, שכן מעשי המשיב, מעצם טבעם, מעידים על מסוכנותו.

נסיבות המקרה חמורות ומעידות על הסיכון הנשקף מן המשיב. המשיב הגיע ביוזמתו למקום בו עבד המתלונן, בכוונת מכוון לשם תקיפת המתלונן, עשה שימוש באלה לשם תקיפתו, כיוון את האלימות גם לעבר ראשו של המתלונן והמעשים בוצעו בצוותא עם אחר שהחזיק במתלונן.

חומרת החבלות שנגרמו למתלונן, חתך בראש שהצריך תפרים וחבלות בידו, מהוות נסיבה נוספת המצביעה על מידת המסוכנות הנשקפת מן המשיב וכי אך בנס לא הסתיים האירוע בתוצאה חמורה פי כמה.

לאירוע קדם איום להרוג את המתלונן, איום שנאמר ע"י המשיב בפני אביו של המתלונן, מופלח אבו ראס, כ-5 ימים לפני האירוע.

גם במהלך חקירתו של המשיב, ניכרה נטייתו לשוב להתנהגות אלימה ומאיימת (הודעה מיום 21.7.14 עמ' 2 ש' 17 ושורות 22-23).

המשיב הסביר שתקף את המתלונן כיון ש"לכלך" עליו ועל משפחתו, ומכיון שהעז לעבוד מול בית המשיב. המניע השולי לביצוע המעשים, מקים אף הוא חשש סביר להישנות המעשים וניתן לאמוד לאורו את הסיכון הנשקף מן המשיב.

9. קיים יסוד סביר לחשש כי אם ישוחרר המשיב יפעל **לשיבוש מהלכי המשפט ולהשפעה על עדים**, מכאן קמה עילה נוספת למעצרו של המשיב.

המעורבים מכירים זה את זה, חיים באותו כפר, כעולה מחומר החקירה ומהסכם הסולחה, לו טען ב"כ המשיב, היו מגעים בין הצדדים בעניין זה.

המעורב האחר, מוחמד עווד עלי, נמצא בבריחה וטרם אותר, משכך יש חשש לתיאום עדויות.

10. קיים יסוד סביר לחשש כי אם ישוחרר המשיב, **ימלט מאימת הדין**, שכן מחומר החקירה עולה כי לאחר האירוע, המשיב נמלט מהמקום ואותר רק ביום 17.7.14, בפעילות אקראית, במהלכה נתפס הנאשם כאשר על גופו סם מסוכן. בתיק החקירה הזמנה שנשלחה למשיב וכן צו מעצר והנחיה להתמיד במאמצי האיתור.

חלופת מעצר:

11. בהגיעי למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום וכי קיימות עילות למעצרו, שומה על בית המשפט לבחון אם ניתן להורות על שחרורו בחלופת מעצר שפגיעתה בחירותו של המשיב פחותה.

12. בהקשר זה, מן הפן האחד, ניצבות חומרת העבירה נשוא האישום הראשון, נסיבות ביצועה, המסוכנות העולה הימנה, החשש משיבוש ההליכים והשפעה על עדים, בריחת המשיב ממקום האירוע ומעצרו רק 9 ימים לאחר מכן בשל מעורבותו בעבירת סמים.

13. מן הפן המקל, עברו הפלילי של המשיב נקי וזהו מעצרו הראשון.

14. הסנגור טען לקיומו של הסכם סולחה וביקש ללמוד מכך כי נרגעו הרוחות וכי המעשים לא ישנו. ואולם, הסכם הסולחה אותו הציג הסנגור הנו מיום **15.7.14** (מסמך ל"ו בתיק החקירה), אביו של המתלונן, מר מופלח אבו ראס, מסר בהודעתו מיום **20.7.14**: "פנה אלי מישהו מהמשפחה שלי בכדי שנוריד את התלונה ונעשה סולחה בכדי שישוחרר אחמד מהכלא, אמרתי לו שמצדי אין כלום ושהמשטרה תעשה את העבודה שלה, כי אין מצב שתרכיז ואחרי זה תעשה סולחה".

מעיון בחתימותיהם של המשיב, המתלונן ואביו של המתלונן (מופלח), על גבי הסכם הסולחה, חתימות אלו שונות לגמרי מחתימותיהם על הודעותיהם במשטרה. סוגיית קיומו של הסכם סולחה לא הובהר במסגרת החקירה. בנסיבות האמורות, לא הוכח קיומו של הסכם סולחה ואף אם קיים, יש לו השפעה מועטה על השלכות הסכסוך הקיים בין המשפחות בכלל ועל הסיכון הנשקף מן המשיב בפרט.

15. בישיבות קודמות טען הסנגור לחלופות נוספות, אולם בישיבת יום 29.7.14 הבהיר כי הוא מתמקד בחלופה הבאה: שחרור המשיב למעצר בית מלא בבית בת-דודו בסכנין בפיקוח בת דודו ובעלה.

המשמורנים המוצעים נשואים זה לזו, הורים לשני ילדים בגילאי 9 חודשים ו-3 שנים, האם אינה עובדת והאב עובד בחשמל בסכנין משעה 08:00 עד 14:00-15:00. המשמורנים הותירו רושם חיובי, אך אין להתעלם מן העובדה שהמשמורנית מטפלת בשני פעוטות והמשמורן עובד חלק גדול משעות היום.

16. שקלתי מחד את הסיכון הנשקף מן המשיב לציבור נוכח חומרת מעשיו, בראי קיומן של ראיות לכאורה להוכחתם, ועל רקע החשש משיבוש ההליכים, מהשפעה על עדים ומהמלטות מאימת הדין ומאידך, נתתי דעתי לעברו הנקי של המשיב ולהתרשמותי החיובית מן המשמורנים, בהסתייגות כאמור לעיל.

נוכח מכלול השיקולים הרלוונטיים, השאלה העיקרית היא האם ניתן לאיין את מסוכנות המשיב באמצעות חלופת מעצר, שבכוחה להשיג את תכלית המעצר בדרך שפגיעתה בחירות המשיב פחותה. התשובה לכך, בשלב זה, אינה חד משמעית, ולכן יש צורך בתסקיר מעצר שיבחן את מידת המסוכנות הנשקפת מהמשיב, והאם החלופה המוצעת מתאימה לאיין מסוכנותו, בראי מידת המסוכנות שתקבע ע"י שירות המבחן.

בהתאם להחלטת כבוד השופטת ויסמן בן שחר מיום 23.7.14, שירות המבחן יגיש תסקיר מעצר בעניינו של המשיב עד ליום 17.8.14.

הנני מורה על מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת.

נקבע לדיון בפני שופט תורן לתאריך 17.8.14 בשעה 09:00.

עמוד 5

המזכירות תשלח העתק החלטתי זו לשירות המבחן.

**ניתנה והודעה היום ה' אב תשע"ד,
01/08/2014 במעמד הנוכחים.
עדי במביליה - אינשטיין, שופטת**

[1] נראה שבכתב האישום נפלה טעות, שכן בהתאם לעדויות בתיק, האחר הוא מוחמד עווד עלי ואחמד עלי הוא המשיב.

[2] קיים שיבוש בכתב האישום בתיעוד החבלה.